

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 17891-08-24 מדינת ישראל נ' ותד

לפני כבוד השופט ערן זלר

המאשימה מדינת ישראל
תביעות חוץ - שלוחת חדרה
ע"י ב"כ עוה"ד מעיין בנימין

נגד

הנאשם ע' ו'
ע"י ב"כ עוה"ד יוסף אדרי

גזר דין

רקע

1. הנאשם, יליד 1989, הודה והורשע בכתב אישום מתוקן, בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, על-פי **סעיפים 382(ג) ו-380 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977**. הודיית הנאשם הייתה בגדרו של הסדר טיעון בו הוסכם כי הנאשם יחזור בו מכפירתו, יודה ויורשע בכתב האישום המתוקן, כאשר הטיעונים לעונש יהיו פתוחים ויישמעו לאחר ששירות המבחן יגיש תסקיר על אודות הנאשם, שיתייחס גם, לבקשת הסנגור, לאפשרות לסיים את התיק ללא הרשעה.

2. על פי כתב האישום המתוקן, ביום 11.6.24 בסמוך לשעה 40:07 התגלע ויכוח בין הנאשם לאשתו ("**המתלוננת**") זאת כשהם נמצאים בביתם המשותף ב-x. במהלך הויכוח תקף הנאשם את המתלוננת בעת ששכבה, בכך שלחץ בחוזקה על גופה בידיו וחנק אותה, באופן שגרם לה לחבלות של ממש בדמות אדמומית בפלג גופה עליון. הנאשם חדל ממעשיו לאחר שבתם הקטינה נכנסה לחדר.

תסקיר שירות המבחן

3. על פי התסקיר, הנאשם כבן 35 נשוי למתלוננת ואב לילדה כבת 4. הנאשם רופא שיניים במקצועו והוא עוסק במקצוע באופן עצמאי במרפאת שיניים שבבעלותו. המתלוננת אדריכלית במקצועה ונמצאת בהריון מתקדם. בני הזוג מתגוררים ביחד ב-x בבית שבבעלותם. הנאשם תיאר כי ברקע לויכוח במהלכו ביצע את

העבירה עמדו טענות של המתלוננת כלפיו. לדעת שירות המבחן, הנאשם התקשה לייחס לעצמו התנהגות אלימה באירוע, והוא הדגיש את ניסיונו למתן את הויכוח בינו לבין המתלוננת. הוא צמצם ממידת מעורבותו וגילה אמפתיה ברמה הפורמאלית כלפי המתלוננת; צוין עם זאת, כי הנאשם מכיר בכך שהוא נהג באופן חוצה גבול שנתפש כאלים, והוא מצר על כך, וכי הוא מזהה דפוסי תקשורת בעייתיים בינו לבין המתלוננת שתרמו להסלמת האירוע. הוא תיאר כי המחלוקות בינו לבין המתלוננת החלו בעיקר לאחר לידת הבת, זאת על רקע חוסר שביעות רצונה משעות העבודה הארוכות שלו וטענות שהיו לה כלפיו בהקשר זה.

המתלוננת תיארה בפני שירות המבחן כי הקשר בינה לנאשם הוא קשר טוב, במסגרתו מפגין הנאשם דאגה לכל הצרכים החומריים והנפשיים שלה ושל בתם הקטינה. לדבריה, המחלוקות המתגלעות ביניהם הן נדירות, האירוע מושא הדיון היה חריג, והיא הביעה חרטה על כך שפנתה למשטרה. היא הוסיפה כי אינה חוששת מהנאשם ותיארה כי בעקבות טיפול זוגי פרטי אליו פנו, ביוזמתם, חל שיפור ביחסים הזוגיים, התקשורת ביניהם מכבדת יותר והם מגיעים לפתרונות משותפים.

שירות המבחן התרשם כי המתלוננת מגוננת על הנאשם ומתמקדת בהיבטים החיוביים והמתפקדים שבהתנהלותו, מתוך רצון לשמור על שלמות התא המשפחתי.

על פי חוות הדעת של המטפלת הזוגית אשר הועברה לשירות המבחן, בני הזוג פנו אמנם לטיפול בעקבות האירוע, הנאשם מגיע לפגישות באופן עקבי, מסוגל לבחון את דפוסי התנהגותו באופן ביקורתי, כאשר הוא והמתלוננת מפיקים מהטיפול תועלת רבה.

שירות המבחן עמד על כך כי הנאשם מתפקד היטב בכל מישורי החיים וציין כי לא עלו אינדיקציות להתנהגות אלימה נוספת שלו כלפי המתלוננת, אך לצד זאת סבר כי קיים סיכון להתנהגות בלתי מווסתת מצידו בעתיד בעת מחלוקת עם המתלוננת, שכן הוא מתקשה בעת הנוכחית לזהות חלקים באישיותו התורמים להסלמה של קונפליקטים זוגיים לכדי אלימות. עם זאת, לדעת שירות המבחן בסופו של דבר הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצידו הוא נמוך. התסקיר המליץ לשלב את הנאשם במסגרת טיפול בקהילה בתחום האלימות הזוגית ומצאו מתאים לכך.

באשר לשאלת ההרשעה. שירות המבחן עמד על חששו של הנאשם מהרשעה אשר עשויה לשיטתו לפגוע בהתפתחותו המקצועית ובהזדמנויות תעסוקתיות שיהיו לפניו בעתיד, וכן ציין את חששו שמא הרשעתו תביא לשלילת רישיונו לעסוק

ברפואת שיניים. עוד צוינו בתסקיר בהקשר לשאלת ההרשעה: הרגיעה ביחסים בין בני הזוג, כאשר הרשעת הנאשם עלולה להביא להגברת המתוחות ביניהם; נכונות הנאשם להשתלב בטיפול; יוזמתו לעבור טיפול פרטי והעובדה כי הנאשם הוא אדם נורמטיבי, נעדר עבר פלילי אשר המשך העיסוק במקצועו מקנה לו חוויית ערך ומשמעות ויתרום להפחתת הסיכון הנשקף ממנו.

על יסוד כל אלה המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעת הנאשם, זאת בכפוף להטלת צו מבחן למשך 14 חודשים ולחתימה על התחייבות כספית צופה פני עתיד.

עדות המתלוננת לעניין העונש

4. אשתו של הנאשם אמרה כי המקרה כבר נמצא מאחוריהם. היא ציינה כי הם חיים היום חיים רגילים כמו רוב האנשים וכי חייהם המשותפים מוצלחים. הוסיפה כי הם ממשיכים בטיפול זוגי, וציינה כי היא בהריון מתקדם וצפויה ללדת. לדבריה, הנאשם הוא אדם טוב, והאירוע שהתרחש היה קטן מבחינתה אך הפך לגדול בשל העמדת הנאשם לדין. היא ציינה כי יחסיהם היום הם מכבדים, וכי מה שהתרחש היה חד פעמי. עוד הוסיפה, כי הם רוצים להמשיך בחייהם כרגיל וטענה כי הרשעה תפריע לכך, שכן תהיה לה השלכה עליהם מבחינה נפשית.

טיעוני הצדדים

המאשימה

5. התובעת טענה כי אין כל מקום לבטל את הרשעת הנאשם, שכן המקרה אינו עומד בקריטריונים הבסיסיים שנקבעו בפסיקה אשר מאפשרים את חריג אי ההרשעה. היא עמדה על מהות העבירה ונסיבותיה החמורות, הפנתה לתמונות המתעדות את החבלות שנגרמו למתלוננת, וציינה את העובדה כי הנאשם הפסיק את ביצוע העבירה שעה שבתם הקטינה נכנסה לחדר. היא עמדה על הערכים המוגנים הרלוונטיים, הוסיפה כי מדובר בעבירת אלימות במשפחה במדרג גבוה, אשר האינטרס הציבורי להרשיע בה הוא רב וגובר על אינטרס הנאשם שלא להיות מורשע. על כך הוסיפה כי הנאשם לא הראה כי הותרת ההרשעה על כנה תביא לפגיעה קונקרטית בשיקומו. היא הפנתה לעניין זה לפקודת רופאי השיניים וטענה כי האפשרות לפגוע בעיסוקו של הנאשם נתונה לשיקול דעת הגורמים המוסמכים; הוסיפה כי הקשר בין העבירה למקצוע כמו גם נסיבות מקלות אחרות, כגון שיקום, הן רלוונטיות להחלטת הגורמים המוסמכים האם לפגוע ברשיונו לעסוק במקצוע, ציינה כי אין קשר בין עבירת אלימות במשפחה לבין

יכולותיו של הנאשם כרופא שיניים, והפנתה לפסיקה הקובעת כי עיסוק מקצועי אינו נסוג מפני העיקרון שיש להרשיע, וכי על בית המשפט להותיר את עניין האפשרות לפגוע בעיסוק לבחינתם ולשיקול דעתם של גורמי המקצוע.

6. לטענת ב"כ המאשימה מתחם העונש ההולם לעבירה נע בין 8 ל-18 חודשי מאסר. היא הוסיפה כי מעבר לנסיבות לחומרה עליהן עמדה, הרי שהאופן בו תקף הנאשם את המתלוננת טומן בחובו פוטנציאל נזק רב הרבה יותר מזה שנגרם בפועל, והעובדה כי הנאשם חנק את המתלוננת יכולה הייתה להביא אף לתוצאה הרת אסון.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה ציינה כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות, וכן הצביעה על ממצאי שירות המבחן המפורטים בתסקיר, וציינה כי עולה ממנו סיכון להישנות התנהגות אלימה מצידו גם בעתיד. עוד הוסיפה כי הנאשם לא עבר כל הליך טיפולי, והעובדה שבני הזוג פנו למטפלת זוגית היא אכן מבורכת, אך שעה ששירות המבחן מצא מאפייני מסוכנות, היה הכרח שהנאשם עצמו יעבור טיפול פרטני, בוודאי כששירות המבחן מצא לנכון לשלבו בטיפול בתחום האלימות הזוגית - טיפול שאליו טרם הופנה. לטענתה לא הוכח כי מפגשים כאלה שאולי יהיו בעתיד יפחיתו ממסוכנות הנאשם וישנו מעמדותיו, וכי הטיפול הזוגי שעברו בני הזוג לא מחליף את הטיפול לו זקוק הנאשם. לטענתה, שעה שלא הוכח שיקום כדרישת החוק - אין כל מקום לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם, ועל כן ביקשה לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש לו עתרה.

ההגנה

7. הסנגור טען כי העבירה הייתה אירוע נקודתי שהתרחש על רקע משבר זוגי שהיה באותה עת, והטעים כי הנאשם רופא שיניים נעדר כל עבר פלילי וכי האירוע הוא חריג להתנהלותו הנורמטיבית לאורך כל השנים. לדבריו, הותרת ההרשעה על כנה עלולה להוביל לפגיעה חמורה ובלתי מידתית בעתידו המקצועי, שכן הנאשם מתכוון ללמד במכללות ובאוניברסיטה, והרשעה בפלילים תמנע זאת ממנו. הוא הפנה לטיפול הזוגי שבני הזוג נמצאים בו, ולכך שחיהם הזוגיים שבו להיות על מי מנוחות, כשהמתלוננת צפויה בקרוב ללדת בן. הוא עמד על התסקיר, ציין שהוא מלמד על שיתוף פעולה מלא של הנאשם עם ההליך השיקומי, לקיחת אחריות וחרטה כנה, ונתן דגש רב להמלצת שירות המבחן לסיים את ההליך ללא הרשעה, תוך שימת דגש על הפגיעה האפשרית בתעסוקת הנאשם ופוטנציאל התפתחותו המקצועית. הוא הטעים כי העבירה בה הורשע הנאשם היא ברף נמוך

מאוד וכי החבלה שנגרמה היא מינורית ונמצאת ברף הנמוך האפשרי. הסנגור הפנה עוד לעמדת המתלוננת וביקש לתת לה משקל ממשי, וכן הפנה לפסיקה, אשר לשיטתו תומכת בטענותיו. נוכח הדברים עליהם עמד ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן, לבטל את הרשעת הנאשם ולהסתפק בצו מבחן ובהתחייבות להימנע מעבירה.

8. למען הזהירות הוסיף, כי במידה ובית המשפט לא יבטל את ההרשעה, הרי שמתחם העונש ההולם בנסיבות מתחיל ממאסר על תנאי, ובמקרה כזה יש להסתפק לכל היותר בהטלת מאסר על תנאי וצו מבחן.

הנאשם

9. הנאשם בדברו האחרון אמר כי כולו חרטה על מה שעשה. הוא הוסיף כי הוא לא חיכה להכוונה או התערבות ממסדית, ולאחר האירוע הוא והמתלוננת פנו ישירות ומיוזמתם למטפלת זוגית, שכן מעל הכל היה חשוב להם לשקם את יחסיהם. הוא אמר כי כל ההליך הפלילי הוא כעננה שחורה מעל ראשם, והוסיף כי הוא אחראי לאשתו ומשפחתו והוא מתחייב תמיד לקיים את תפקידו, לדאוג להם וכן לעשות תיקון עם עצמו, להמשיך בטיפול ולקבל על עצמו כל טיפול פרטני אחר, הכל כדי שיוכל להיות אדם שראוי לאשתו, בעל ואבא. הנאשם ביקש לבטל את הרשעתו שכן לדבריו, הרשעה יכולה לגרום לכך שלא יוכל לעבוד במקצועו וכן לגרום לו נזק נפשי ונזק למשפחתו בהקשר החברתי.

דיון והכרעה

10. בית המשפט רשאי להימנע מהרשעה של נאשם אשר נקבע כי ביצע עבירה פלילית או לבטל את הרשעתו אם כבר הורשע, אולם סמכות זו מהווה את החרג לכלל, לפיו נאשם אשר הוכח כי ביצע עבירה - יורשע בה. הכלל הוא, כי הימנעות מהרשעה תהיה במקרים חריגים ויוצאי דופן, בהם עשוי להיווצר פער ממשי ובלתי נסבל בין הפגיעה שתיגרם לנאשם בשל ההרשעה הפלילית, לבין התועלת שתצמח לאינטרס הציבורי כתוצאה מן ההרשעה (למשל: ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** בפסקאות 9 - 10 לפסק הדין של כב' השופטת א' פרוקצ'יה (31.12.07)).

11. בפסיקה רחבה במהלך השנים נקבע כי ניתן יהיה כחריג להימנע מהרשעת נאשם, זאת בהתקיים שני תנאים מצטברים. **תנאי אחד** הוא כי סוג העבירה אותה ביצע מאפשר לסיים את ההליך הפלילי ללא הרשעה - מבלי שהדבר יפגע בשיקולי הענישה האחרים הנוספים, וכן באינטרס הציבורי שבהרשעת מי שביצע עבירה

פלילית; **והתנאי האחר** הוא כי ההרשעה עלולה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם (ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** (21.8.97)).

12. נקבעו בפסיקה מבחני עזר שונים ליישום נכון של ההלכה שנקבעה בעניין כתב. כך למשל, בתי המשפט עמדו על פרמטרים שונים אשר מקובל שיש להביאם בחשבון לעת שנשקלת שאלת אי ההרשעה בדין: האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; חומרת העבירה והנסיבות בהן בוצעה; מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; מידת הפגיעה של העבירה באחרים; הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; האם ביצוע העבירה על-ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה ומתחרט עליה; משמעות ההרשעה על דימויו העצמי; השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו. (ראו למשל: ע"פ 5985/13 **אבן נ' מדינת ישראל**, בפסקאות 6 - 7 (2.4.14)).

13. העבירה בה הורשע הנאשם אינה קלת ערך שהרי מדובר בהפעלת אלימות כלפי אשתו, בביתם המשותף, כאשר בסמוך נמצאת בתם הקטינה. מקובלת עלי טענת הסנגור כי העבירה עצמה נמצאת ברף נמוך של עבירות האלימות במשפחה וכי הנאשם הוא אדם נורמטיבי אשר לקח אחריות, השתלב בטיפול אישי והתסקיר בעניינו חיובי בעיקרו; עם זאת האינטרס הציבורי להרשיע את העובר עבירה כאמור הוא אינטרס ממשי, שכן תופעת האלימות במשפחה דורשת הרתעה, גם כאשר מדובר בעבירה של תקיפה סתם של בת זוג (ע"פ 1454/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.3.21)). איני מתעלם מכך כי במקרים לא מעטים תיקים שעניינם דומה הסתיימו באי הרשעה (למשל: פסק הדין של בית משפט זה בת"פ (חד')-36016-22 **מדינת ישראל נ' ג'בארין** (19.6.24)). אלא שאף אם יש קיום במקרה דנן לחלק מן התנאים אשר יכולים להצדיק אי הרשעה, סבורני כי התנאי שעניינו פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם אינו מתקיים.

14. נקבע בפסיקה פעמים רבות כי בכל הנוגע לתנאי שעניינו שיקום, על הנאשם להרים את הנטל ולהוכיח כי הרשעה תפגע בשיקומו. עליו בהקשר זה להצביע על נזק מוחשי וקונקרטי בסיכוויי להשתקם ולבסס את הדברים על ידי הנחת תשתית ראייתית משכנעת (למשל: ע"פ 3195/19 **אגוזי נ' מדינת ישראל** (4.7.19); עפ"ג (חי') 44030-02-22 **מדינת ישראל נ' בכרי** (7.7.22)).

במקרה שלפניי, הנאשם לא הצליח להראות כי הרשעה תפגע בשיקומו. אין די בטענה כללית למדי לפיה אם בעתיד כלשהו הוא ירצה ללמד במכללה או

באוניברסיטה הרשעה עשויה להפריע לו. לא נטען בפני שהוא בכלל הגיש בקשה כזו, ובכל מקרה מדובר באפשרות עתידית שהיא תיאורטית למדי. הוא הדין בטענה כי הרשעה עלולה לצמצם את חוג לקוחותיו. דומני כי הנתונים הרלוונטיים ללקוחותיו של רופא שיניים - לקוחות קיימים או פוטנציאלים - הוא טיב השירות, יכולותיו המקצועיות של הרופא והמחירים שהוא גובה; סבורני כי לקוחותיו של רופא שיניים אינם נוטים על פי רוב לפשפש בעברו הפלילי ולהחליט שלא להיעזר בו בגין עבירה יחידה שביצע בעבר בחייו הפרטיים, שאין לה כל קשר ליכולותיו המקצועיות ולכישוריו כרופא.

בסופו של דבר, טענתו לפגיעה פוטנציאלית באפשרות שלו ללמד אולי בעתיד במוסד אקדמי, היא כללית למדי ותיאורטית; ואילו טענתו לפגיעה אפשרית בחוג לקוחותיו, לא רק שהיא תיאורטית אלא גם שאין בה סבירות. על כן, טענות אלה לא יכולות להוות אדן איתן דיו כדי לבסס עליו את התנאי הנדרש של פגיעה בשיקום (ראו למשל: רע"פ 1240/19 לוי נ' מדינת ישראל (24.3.19)).

15. **באשר לטענה כי אם ההליך יסתיים בהרשעה יישלל רישיונו של הנאשם לעסוק ברפואת שיניים.** איני מוצא כי יש בטענה זו כדי להצדיק אי הרשעה. רחוק מכך. טענה זו נטענה באופן כללי מבלי שנתמכה באסמכתאות כלשהן. הרשעה בדין הפלילי אינה גוררת באופן אוטומטי שלילה של האפשרות לעסוק במקצוע מוסדר כזה או אחר. כל מקרה נבחן לגופו, בהתאם לחומרתו, נסיבותיו והקשר שלו למקצוע המוסדר. **סעיפים 45 ו- 47 - 48 לפקודת רופאי השיניים [נוסח חדש], תשל"ט - 1979,** קובעים את המנגנון המשמעותי שבו ניתן לבטל או להתלות רישיון לעסוק ברפואת שיניים. על פי הפקודה, רשאי שר הבריאות לבטל או להתלות רישיון כאמור או לתת נזיפה או התראה, על יסוד קובלנה שהגיש לו מנכ"ל משרד הבריאות או אדם שנפגע. סעיף 45 לפקודה מונה מספר עילות בגין רשאי השר לנהוג כאמור, אשר אחת מהן היא כי רופא השיניים הורשע בעבירה פלילית. סעיף 47 קובע כי השר לא ינקוט בכל סנקציה כלפי הרופא אלא אם ניתנה לו הזדמנות לטעון את טענותיו בפני ועדה שמינה השר. הפרקטיקה היא כי ככל שמוגשת קובלנה הועדה מתכנסת, יושבת כועדת משמעת, דנה במקרה וממליצה בפני השר כיצד לנהוג.

16. לא ניתן להצביע על פונקציה חד ערכית כי הרשעת הנאשם תוביל בהכרח לשלילת רישיונו לעסוק ברפואת שיניים, שכן לועדה שיקול דעת עצמאי בנוגע להמלצתה, וברי כי זו תלויה בחומרת המקרה, נסיבותיו והקשר בינו לבין המקצוע. דומני כי

העובדה שהנאשם פעל פעם אחת באלימות כלפי אשתו והורשע בכך, אינה קשורה כלל וכלל לעבודתו כרופא שיניים וליכולותיו המקצועיות בתחום.

17. למעלה מן הדרוש אציין כי עיון בהמלצות מן השנים האחרונות של הועדה, מלמדת כי המלצות על הפסקה לתקופות ממשיות של האפשרות לעסוק במקצוע ניתנו על פי רוב בעניינם של מי שהורשעו בדין פלילי בעבירות הקשורות במקצוע או בעבירות פליליות חמורות למדיי (שאינן קשורות למקצוע) בגין ריצו תקופות מאסר בפועל או בעבודות שירות.

ראו למשל: בד"מ 1/5/22 המשנה למנכ"ל נ' ד"ר הרצל (23.1.24); בד"מ המשנה למנכ"ל נ' ד"ר אגבאריה (8.1.20); בד"מ המשנה למנכ"ל נגד ד"ר בסטון (30.1.19); בד"מ המשנה למנכ"ל משרד הבריאות נ' ד"ר אלרייט וד"ר חאג' עאמר (2.3.17); בד"מ המשנה למנכ"ל נ' ד"ר עבד אל סלאם וד"ר נזמי (19.11.08).

18. מכל מקום, על פי פסיקת בית המשפט העליון, שעה שהרשעת נאשם בפלילים עלולה למנוע את עיסוקו במקצוע מסוים, ככלל, ראוי כי בית המשפט יותיר את הסוגיה לבחינתם ולשיקול דעתם של גורמי המקצוע המוסמכים (רע"פ 5006/24 כהן שדה נ' מדינת ישראל, בפסקה 21 (15.7.24)).

19. הנאשם לא הצליח אפוא להרים את הנטל ולהראות כי הרשעתו תפגע בשיקומו; והפגיעה לה הוא טוען היא רחוקה וערטילאית, ובוודאי אינה קונקרטית ולא עומדת בקנה אחד עם הכלל כי הימנעות מהרשעה היא החריג (רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.14)).

20. אכן בשנים האחרונות מבחן 'הנזק הקונקרטי' רוכך קמעא, כך שבמקרים חריגים, ניתן שלא להרשיע נאשם, באופן שיאפשר לו להתפתח בדרך שתבטיח את שיקומו המוצלח, וזאת על בסיס בחינת מכלול העובדות והשיקולים; בגדר מכלול השיקולים יש להעניק משקל מכריע לכך שהימנעות מהרשעה תבטיח פתיחת דלת של שיקום, אף אם לא הוצג נזק קונקרטי מסוים (למשל: ע"פ 3554/16 יעקובוביץ נ' מדינת ישראל (11.6.17); רע"פ 8215/16 אברהם יצחק נ' מדינת ישראל (29.3.17); ע"פ 5446/15 חנימוב נ' מדינת ישראל (3.3.16)). אלא שבמקרים הללו דובר בנאשמים שהיו בתחילת דרכם המקצועית לעתים בסיום לימודים, אשר לפנייהם עמדו אפשרויות תעסוקתיות כאלה ואחרות אותן תכננו או שאליהן הוכשרו ולמדו, כאשר להרשעה בהחלט היה פוטנציאל ממשי לפגוע בהן. לא כך הוא המקרה שלפניי.

21. לא התעלמתי מכך כי שירות המבחן המליץ לבטל את הרשעת הנאשם; אלא שהמלצת שירות המבחן כשמה כן היא, אין בה לחייב את בית המשפט, אשר בוחן מגוון שיקולים רחב יותר מאלה שבוחן שירות המבחן, והוא רשאי לאמץ את ההמלצה או לדחותה (ע"פ 4472/16 עו"ד עוזד נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (15.6.16); רע"פ 2208/16 גוהר נ' מדינת ישראל, בפסקה 13 (17.5.16)).

22. **בשים לב לחומרת העבירה ולפי שאיני מוצא כי מתקיים יחס בלתי סביר בין האינטרס הציבורי שבהרשעת הנאשם לבין עוצמת הפגיעה בו, סברתי כי אין להימנע מהטבעת חותם פלילי על מעשה הנאשם ואין מקום לבטל את הרשעתו בדין.**

23. מעשה העבירה שביצע הנאשם כלפי המתלוננת פוגע בערכים מוגנים שהם שלמות גופו של אדם, כבודו הבסיסי ותחושת הבטחון שלו. כאשר המעשים מבוצעים כנגד בת או בן הזוג, בתוך התא המשפחתי המצומצם, נוספת גם פגיעה בערכים המוגנים של שלמות המשפחה ובזכותו של אדם לחיות בבטחון בביתו ולחוש בטוח בקרב משפחתו (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.07)). העבירה בוצעה בסמוך לבתם הקטינה של הנאשם והמתלוננת, והדבר מעצים במידת מה את תחושת הפגיעות של המתלוננת.

24. עם זאת, מדובר באירוע מתפרץ נקודתי וקצר, שבוודאי אין לומר עליו כי היה מתוכנן; העבירה הייתה רגעית, ונעשתה על רקע ויכוח טעון שבו הטיחה המתלוננת דברים בנאשם. מעשה העבירה הסתיים במהירות, עם כניסת הבת הקטינה לחדר, והחבלה שנגרמה למתלוננת היא למעשה סימני אדמומית - חבלה שהיא בהחלט על רף החומרה התחתון.

25. בהתחשב בכל אלה אני סבור כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא נמוכה עד בינונית.

26. **עיון בפסיקת בתי המשפט מלמד כי הענישה הנוהגת במקרי אלימות במשפחה ברף חומרה דומה או אף חמור יותר, היא במנעד רחב למדי ותלוי נסיבות. אביא להלן מספר דוגמאות.**

רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל (28.1.21). המבקש הורשע בכך שהשליך לעבר אשתו נעל, והכה אותה בגבה ובפניה באמצעות נעל אחרת. בית משפט השלום גזר עליו 15 ימי מאסר בפועל ומאסר על תנאי; בית המשפט המחוזי קיבל

את ערעור המדינה החמיר את העונש ל- 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות והבקשה למתן רשות ערעור נדחתה.

רע"פ 303/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (13.1.16). המבקש הודה והורשע בכך שדחף את אשתו, ולאחר שמעדה בעט בה. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין שנת מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 5 חודשי מאסר בעבודות שירות ומאסר על תנאי. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש אך קבע כי הענישה שהוטלה היא מתונה מאוד. בית המשפט העליון דחה את בקשתו למתן רשות ערעור.

ת"פ (חד') 06-23-69334 מדינת ישראל נ' יחזקאל (2.1.25). נאשם הודה והורשע כי בעת ויכוח עם אשתו סטר לה מספר פעמים בפנים ובלסת. בית משפט זה קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין רף תחתון של **מאסר על תנאי ועל לרף עליון של 6 חודשי מאסר בפועל**, וגזר על הנאשם, שהיה נעדר כל עבר פלילי ועבר בהצלחה רבה הליך שיקומי משמעותי, מאסר על תנאי וצו מבחן לשנה. **ת"פ (י-ס) 22604-06-20 מדינת ישראל נ' פלוני** (10.9.23). נאשם הורשע על יסוד הודאתו כי במהלך ויכוח עם אשתו סטר לה, בתגובה היא בעטה בו ולאחר מכן הוא זרק את הטלפון הנייד שלו עליה ופגע בבטנה. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם לעבירה הוא בין מאסר על תנאי עם ענישה חינוכית ועד 12 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם, שהיה בעל עבר פלילי, 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס.

27. במקרים לא מעטים בעלי דרגת חומרה דומה לעניין שבפניי, בהם נאשמים עברו הליך שיקומי ושירות המבחן המליץ להסתפק בענישה מקלה - העדיפו בתי המשפט את שיקולי השיקום, חרגו לקולא ממתחמי הענישה או שהטילו עונשים שנמצאים בתחתיתם. ראו למשל: **ת"פ (עכו) 63752-12-15 מדינת ישראל נ' פלוני** (25.6.17) - מאסר על תנאי, צו מבחן וחתימה על התחייבות; **ת"פ (י-ס) 30739-05-15 מדינת ישראל נ' פלוני** (10.11.16) - מאסר על תנאי, של"צ וצו מבחן; **ת"פ (ק"ג) 67848-06-17 מדינת ישראל נ' פלוני** (7.11.18) - מאסר על תנאי, פיצוי, התחייבות כספית וצו מבחן; **ת"פ (ק"ג) 14395-12-18 מדינת ישראל נ' פלוני** (27.7.20) - מאסר על תנאי, צו מבחן, של"צ והתחייבות כספית; **ת"פ (עכו) 32896-01-21 מדינת ישראל נ' פלוני** (13.11.22) - מאסר על תנאי, צו מבחן וחתימה על התחייבות כספית; **ת"פ 69334-06-23 שהוזכר מעלה** - מאסר על תנאי וצו מבחן לשנה; **ת"פ (חד') 66282-06-23 מדינת ישראל נ' בוטבול** (19.1.25) - בית משפט זה גזר מאסר על תנאי, צו מבחן, של"צ והתחייבות כספית.

28. בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה ולאחר שנתתי דעתי לפסיקה הנוהגת, אני קובע כי מתחם העונש ההולם לעבירה שביצע הנאשם כלפי המתלוננת נע בין רף תחתון של מאסר על תנאי, ועד לרף עליון של 6 חודשי מאסר בפועל.

29. לשם קביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם הבאתי בחשבון את הדברים הבאים :

הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן ובכך חסך את ניהול ההליך, ובעיקר חסך את הבאת המתלוננת להעיד נגדו. הנאשם לקח אחריות על ביצוע העבירה וחש חרטה. ההליך הפלילי גרם לו לקשיים לא מבוטלים ולחששות, כך עולה מתסקיר שירות המבחן וכך בהחלט התרשמתי כששמעתי את הנאשם באולם בית המשפט.

הנאשם נעדר כל עבר פלילי ומדובר בהסתבכותו היחידה עם החוק. מדובר באדם המנהל חיים נורמטיביים, בעל תואר ד"ר אשר עובד באופן קבוע כרופא שיניים עצמאי.

תסקיר שירות המבחן טוב בעיקרו ובסופו כאמור אף המלצה לסיום ההליך ללא הרשעה. לא מדובר בתסקיר "מושלם" וספק רב אם קיים כזה, ואף אם עולה ממנו כי הנאשם מצמצם את חלקו באירוע, הרי שהנאשם מכיר בכישלונו, כך גם התרשמתי באולם. הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצידו הוא נמוך, והמלצת שירות המבחן היא לשלבו במסגרת טיפולית, שהוא נמצא מתאים לה. עולה מהתסקיר, וכך גם התרשמתי כי הטלת עונש חמור על הנאשם תפגע בדימויו, תפגע במשפחה ואף עשויה לפגוע בעיסוקו, דבר שמשום עצמו יכול להגביר את הסיכון להישנות מקרים דומים.

הבאתי בחשבון עוד כי הנאשם לא קפא על שמריו, ובסמוך לאחר ביצוע העבירה פנה יחד עם המתלוננת לטיפול זוגי פרטי והם עדיין מקיימים פגישות טיפוליות במסגרתו. עולה כי יחסי הנאשם והמתלוננת שוקמו או לכל הפחות עלו פסים של תקשורת בריאה יותר.

נתתי דעתי גם לעמדתה של המתלוננת שהובאה בפניי הן באמצעות התסקיר והן מפיה של המתלוננת באולם בית המשפט. לא נעלם מעיניי כי מדובר בעמדה מגוננת שנועדה לצמצם את הפגיעה בתא המשפחתי, אולם דבריה לא עמדו לבדם בחלל האוויר אלא גם עמדו בהלימה עם הציר המרכזי של הדברים שנכתבו בתסקיר. ממילא גם לא התרשמתי כי מדובר במקרה טיפולוגי של אישה מוכה הנזעקת להגן על הבעל המכה בשל חששה ממנו, אלא במי שנפגעה פעם יחידה

מאלימות בעלה, וכל שהיא מבקשת הוא לצמצם ככל שניתן את הפגיעה בתא המשפחתי הקטן שלה ושל הנאשם, שעתיד להתרחב במקצת בשבועות הקרובים.

30. בהתחשב בכל אלה, החלטתי להעמיד את עונשו של הנאשם בחלק התחתון של מתחם העונש שקבעתי.

31. אני גוזר אפוא את עונשו של הנאשם כדלקמן:

א. מאסר על תנאי של חודשיים, לבל יעבור הנאשם כל עבירת אלימות בתוך המשפחה במשך שנתיים מהיום.

ב. אני מטיל על הנאשם צו מבחן למשך 14 חודשים מהיום, כהמלצת שירות המבחן. בתקופה זו ישתלב הנאשם בהליך הטיפול במסגרת שירות המבחן.

ג. הנאשם מוזהר כי אם לא ישתף פעולה עם שירות המבחן ולא יעמוד בתנאי צו המבחן, עניינו יובא מחדש בפני בית המשפט, אשר עשוי לגזור עליו עונש אחר.

32. בהתאם להוראות סעיף 58 לפקודת רופאי השיניים [נוסח חדש], תשל"ט - 1979, אני מורה למזכירות בית המשפט להעביר העתק של הכרעת הדין וגזר הדין למנהל הכללי של משרד הבריאות. בנוסף, המזכירות תעביר העתק מגזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ד' חשוון תשפ"ו, 26 אוקטובר 2025, במעמד הנוכחים.